

Sygn. akt IV CSK 393/19

POSTANOWIENIE

Dnia 19 czerwca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Janiszewska

w sprawie z wniosku P. P. O.
przy uczestnictwie I. D. O.
o podział majątku wspólnego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 19 czerwca 2020 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w W.
z dnia 22 maja 2018 r., sygn. akt I Ca (...),

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania

2. zasądza od P. P. O. na rzecz I. D.

O. kwotę 5 400 (pięć tysięcy czterysta) złotych

tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Wnioskodawca P. O. wniósł skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w W. , oddalającego jego apelację w sprawie o podział majątku wspólnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna to nadzwyczajny środek zaskarżenia o celu przede wszystkim publicznoprawnym. Celem tym jest zapewnienie jednolitości

orzecnictwa oraz spójności i prawidłowości wykładni prawa. Realizacji powyższej funkcji służy uregulowana w art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. instytucja przysądu. Stosownie do ww. przepisów Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Podejmowanie odrębnej decyzji w przedmiocie przyjęcia sprawy do rozpoznania ma również na celu realizację zasady szybkości postępowania oraz pozwala zaakcentować wysoce sformalizowany charakter postępowania przed Sądem Najwyższym, o czym świadczą określone wymagania konstrukcyjne skargi kasacyjnej.

Jako przyczynę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazał na jej oczywistą zasadność. Oparcie wniosku na tej przesłance wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej *prima facie* sprzeczności przyjętej przez Sąd II instancji wykładni lub zastosowania prawa z brzmieniem przepisów lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji prawa. Wnoszący skargę powinien więc zawrzeć w uzasadnieniu wniosku wywód prawny wyjaśniający, w czym wyraża się „oczywista zasadność” skargi i przedstawić odpowiednie argumenty (post. Sądu Najwyższego z 5 września 2008 r., I CZ 64/08). Do przyjęcia sprawy do rozpoznania na podstawie wskazanej przyczyny kasacyjnej nie jest wystarczające samo kwalifikowane naruszenie prawa przez Sąd II instancji. W art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. mowa bowiem o oczywistej zasadności skargi, a nie trafności zarzutu. Przytoczone przez skarżącego okoliczności powinny zatem jednoznacznie wskazywać na to, że w zasadniczym postępowaniu skarga kasacyjna zostanie rozstrzygnięta na korzyść strony, która ją wniosła (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2019 r., I CSK 768/18).

Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżący podniósł, że skarga jest oczywiście uzasadniona z powodu rażącego naruszenia przepisów postępowania przez Sądy I i II instancji. W skardze kasacyjnej zawarte zostały dwa zarzuty: naruszenia art. 386 § 4 k.p.c. „przez oddalenie apelacji wnioskodawcy i utrzymanie w mocy postanowienia Sądu I instancji” oraz naruszenia art. 520 § 2 i 3 k.p.c. przez zastosowanie ww. przepisów,

a jednocześnie niezastosowanie art. 520 § 1 k.p.c. i zasądzenie od wnioskodawcy na rzecz uczestniczki kosztów postępowania apelacyjnego.

Warunkiem koniecznym do stwierdzenia oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, choć niewyczerpującym wymagań wiązanych z tą przyczyną przyjęcia skargi do rozpoznania, jest widoczna *prima facie* trafność podstaw skargi. Skoro bowiem skarga kasacyjna ma być oczywiście zasadna, to należy wnosić, że skarżący sformułował oczywiście trafne, a w konsekwencji skuteczne zarzuty skargi. Wymaganie to nie jest spełnione w analizowanym obecnie przypadku. Skarżący podniósł bowiem jedynie zarzut naruszenia art. 386 § 4 k.p.c., który nie może stanowić samodzielnej podstawy skargi kasacyjnej, gdyż wynikająca z niego norma ma charakter czysto kompetencyjny (postanowienie Sądu Najwyższego z 24 października 2018 r., II CSK 635/17). Także drugi z zarzutów, sprowadzający się do zakwestionowania sposobu orzeczenia przez Sąd II instancji o kosztach postępowania apelacyjnego, nie uzasadnia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, ponieważ skarga jest środkiem skierowanym przeciwko rozstrzygnięciu o *meritum* sprawy, a nie o kosztach postępowania.

Uzupełniając wypada zauważyć, że na skuteczność skargi kasacyjnej nie mogły również wpłynąć ogólnie ujęte (bez sformułowania konkretnych zarzutów) zastrzeżenia skarżącego, że Sąd I instancji nie przeprowadził „w istotnej części postępowania dowodowego wbrew wnioskowi wnioskodawcy”. Naruszenia przepisów prawa przez Sąd I instancji, nawet gdyby miały miejsce, w zasadzie nie mogą przełożyć się na zasadność skargi kasacyjnej, gdyż przedmiotem kontroli dokonywanej przez Sąd Najwyższy jest orzeczenie Sądu II instancji. Wystąpienie oczywistej zasadności skargi nie tylko zatem nie wynika z uzasadnienia wniosku, o którym mowa w art. 398⁴ § 2 k.p.c., lecz jest także *a limine* wykluczone z uwagi na naturę podstaw kasacyjnych wskazanych przez skarżącego.

W świetle powyższego uzasadniona była odmowa przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. O kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnięto zgodnie z § 4 ust. 1 pkt 8 w zw. z § 2 pkt 7 oraz § 10 ust. 4 pkt

2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 265).

Z uwagi na powyższe na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. orzeczono, jak w sentencji postanowienia.

jw